

nrg מעריב

להתחתן עם הפילגש

טענות הימין בעקבות דחיית הסכם מגרון לא צריכות להיות מופנות נגד בית המשפט, אלא נגד הכנסת והממשלה. הגיע הזמן להסדיר את מעמדה החוקי של ההתיישבות היהודית ביו"ש

נתנאל אלישיב | 26/3/2012 17:42

תגיות: פשרת מגרון, בג"ץ

החלטת בג"ץ לדחות את פשרת מגרון ולהביא לפינוי המאחז תוך חמישה חודשים נפלה על הימין בכלל ועל המתנחלים בפרט כרעם ביום בהיר. זאת, בין השאר, משום שהיא מהווה סטירת לחי מצלצלת לכוחות הפשרה וההידברות.

הרי השר בגין הפציר בתושבי המאחז השכם והערב לקבל את ההסכם, שאמנם בא לקראתם, אך במחיר כבד – נטישת היישוב הפורח שהקימו בעשר אצבעות ידיהם. התושבים חתמו על ההסכם בלב קרוע, מתוך אחריות לאומית, תוך ספיגת חצי ביקורת ארסיים מן האגף הקיצוני בימין. והנה דם המושטת לא פגשה יד אחות.

השמאל הקיצוני חוגג, כי הוא מדמיין כבר את מראות ההרס והחורבן הכה אהובים עליו, והימין הקיצוני חוגג אף הוא, כי בעיניו תושבי מגרון קיבלו את העונש הראוי להם, לאחר ש"בגדו" בארץ ישראל והסכימו לנטישת היישוב.

עם כל זאת, לא בית המשפט צריך להיות היעד הראשי לביקורת, מסיבה פשוטה: על בית המשפט להכריע על פי חוק. הנחת העבודה של בית המשפט היא שמגרון הוקמה על קרקע פלסטינית פרטית. אני יודע היטב שישנם טיעונים כבדי משקל הסותרים הנחה זו, אבל לא על כך נסב הדיון.

המדינה לא טענה שהקרקע אינה פרטית, אלא ניסתה לשווק לבית המשפט קומבינה, ובית המשפט העדיף את החוק על פני הקומבינה. על כולנו, מימין ומשמאל, לשאול את עצמנו באיזו מדינה ברצוננו לחיות: במדינת חוק, או במדינת קומבינה? האם אנחנו חפצים במדינה האוכפת את חוקיה, או בבזאר טורקי, בו הכול גמיש ופתוח למשא ומתן?

ההתנחלויות כעובדי קבלן

הביקורת העיקרית צריכה, אפוא, להיות מופנית כלפי הכנסת והממשלה. הרי הסוגיה כאן אינה מגרון, אלא המעמד המשפטי של כלל ההתיישבות היהודית ביו"ש. לממשלה נוח להותיר את מעמדה החוקי של ההתיישבות לטוטה בערפל. הם רוצים את ההתנחלויות כפילגש, כשזה נוח – פוקדים אותה, וכשאינן זה נוח – ניתן להתכחש אליה.

חטא קדמון זה הוא שאפשר למדינה לעודד חברות צעירים אידיאליסטים להיאחז במקום בעל חשיבות אסטרטגית כמגרון, תוך קריצה שיהיה בסדר, ובבוא יום פקודה להעמיד פני תם, ולהפקירם לנפשם.

למעשה, ההתנחלויות הפכו להיות המקבילה הנדל"נית לעובדי הקבלן – הן שותפות לכל החובות (בניגוד לתעמולה השקרית על הטבות מפליגות בתחומי הנדל"ן והמיסוי), אך זכויותיהן אינן מעוגנות בחוק.

המעמד המשפטי האפרורי של ההתנחלויות פותח את השער לאינספור עתירות וערעורים מצד גורמים המתנגדים להן מבחינה אידיאולוגית, אשר שמו להם למטרה לאמלל את תושביהן ככל הניתן.

לא תב"ע ולא טאבו

אני יכול להביא כדוגמה את היישוב שאני מתגורר בו, יישוב ותיק המונה אלפי תושבים, אשר הוקם על אדמות מדינה בהחלטת ממשלה. ליישוב, שיחגוג בקרוב שלושים שנה, אין תב"ע מאושרת, כי נוח לשר הביטחון לא לחתום על התב"ע בשל השקפתו הפוליטית, ונוח לראש הממשלה לא לדחוק את רגלי שר הביטחון שלו.

כתוצאה מכך, בבואי לבנות את ביתי, שילמתי לרשויות סכומים עצומים על מסים ואגרות, אולם במקום היתר בנייה קיבלתי מסמך דמה שמנפיקה המועצה האזורית בשיתוף "הממונה על מתן היתרים בשטחים תפוסים לצרכים צבאיים".

במקום רישום הבית בטאבו, קיבלתי מן ההסתדרות הציונית העולמית מסמך לפיו אני "בר רשות", כלומר מותר לי לבנות על הקרקע כאילו היא שלי, אבל רק כאילו.

אם ממשלת ישראל אינה רוצה למצוא את עצמה מתבזה שוב ושוב במסדרונות בית המשפט, עליה לפעול להסדרה מלאה וחד-משמעית של הקרקעות ביהודה ושומרון. צריך להיות ברור אלו קרקעות הן אדמות מדינה ואלו קרקעות פרטיות.

צריך להיות ברור מה שטח השיפוט של כל יישוב ויש לחייב את שר הביטחון לאשר תב"ע לכל יישוב חוקי. יש למנוע התיישבות על קרקע לא מאושרת כבר מהרגע הראשון שבו היא מתרחשת, אלא אם יש בכך צורך ביטחוני אמיתי, ובמקרה כזה יש להפקיע את הקרקע ולפצות את בעליו.

כמעט בלי לשים לב, אנחנו ב"שטחים" כבר ארבעים וחמש שנים, במהלכן מאות אלפי יהודים קבעו בהם את ביתם. אנשים מציאותיים, אוהדי ההתנחלויות ומתנגדיהן כאחד, מבינים שאין כבר דרך חזרה. לפיכך, המסקנה המתבקשת מדחיית פשרת מגרון היא אחת: לשאת את הפילגש כדת וכדין.

רוצה לקבל את כל המבזקים של **צחמערב לסלולרי שלך? לחץ כאן**